

## ZARZĄDZENIE

Dnia 16 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. X. Y.  
ukaranego orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze  
Generalnym z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt [...]  
utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 8  
sierpnia 2019 r., sygn. akt II DSI 30/19  
z urzędu  
w przedmiocie zgłoszonej przez ukaranego sygnalizacji istnienia podstawy do  
wznowienia postępowania

**zarządził:**

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu  
postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Najwyższego –  
Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II DSI  
30/19.**

Wnioskodawca pismem z dnia 28 marca 2025 r. zwrócił się o wznowienie z urzędu postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II DSI 30/19. W jego ocenie powołany wyrok obarczony jest wadą przewidzianą w treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na nienależytej obsadzie sądu, a to z kolei powoduje konieczność wznowienia postępowania z urzędu.

Zdaniem wnioskodawcy nienależyta obsada sądu wynika z tego, że wyrok w jego sprawie dyscyplinarnej wydał w II instancji Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej, a skład Sądu rozpoznającego tę sprawę tworzyli sędziowie powołani na stanowiska sędziowskie w tej Izbie w trybie określonym przepisami

ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Na poparcie swojego stanowiska wnioskodawca przywołał się na konkluzje płynące z uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22.

Zapłatywiania prawne autora sygnalizacji upatrujące nienależytej obsady sądu w okolicznościach związanych ze sposobem normatywnego ukształtowania procedury powołania sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego na stanowiska sędziowskie są nietrafne, a biorąc pod uwagę obowiązujący porządek prawny, są z nim sprzeczne.

Zgodnie z treścią art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622), zwanej dalej u.s.n., okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Trzeba też mieć na uwadze treść § 3 powołanego artykułu, w świetle którego niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Autor sygnalizacji domaga się więc podjęcia działań, które są prawnie niedopuszczalne.

Powyższych konstatacji nie podważa powołana w uzasadnieniu wniosku argumentacja, odwołująca się do treści uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20. Zawarte w tej uchwale zapłatywiania co do nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) tworzonego przez sędziów powołanych na zajmowane stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) utraciły swą aktualność, wobec wejścia w życie – z dniem 21 kwietnia 2020 r. – wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20. W

powołanym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny uznał wspomnianą uchwałę za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, a także z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Należy przypomnieć, że skutkiem wejścia w życie powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest utrata mocy obowiązującej aktu, którego niezgodność z normami prawnymi wyższego rzędu została stwierdzona w tym orzeczeniu, co jasno wynika z art. 190 ust. 3 Konstytucji.

Również powołana w uzasadnieniu wniosku uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, wyrażająca zapatrywania na temat sytuacji powodujących nienależytą obsadę sądu w rozumieniu art. 439 § 1 k.p.k. utraciła aktualność, wobec wejścia w życie z dniem 15 lipca 2024 r. regulacji zawartych w art. 29 § 4-25 u.s.n., a zwłaszcza przytoczonych powyżej przepisów art. 29 § 3 i 4 u.s.n., których treść wyklucza możliwość zastosowania się przez Sąd do wskazań płynących ze wskazanej uchwały. Trzeba też dostrzec, że uchwale tej nie nadano mocy zasady prawnej i wiązała jedynie sąd, który wystąpił z pytaniem prawnym w trybie art. 441 § 1 k.p.k.

Wymaga też odnotowania, że powołanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na stanowisko sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład sędziowski ukształtowała władza ustawodawcza, nie stanowi choćby w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawy do odmowy uznania statusu powołanego sędziego albo asesora sądowego (np. pkt 9 wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 maja 2021 r. sygn. akt II GOK 2/18 i II GOK 6/18). Nie stanowi również wystarczającej podstawy do wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy ze względu na brak jego niezawisłości albo bezstronności albo uznania, że skład sądu jest sprzeczny z przepisami prawa, lub w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt II OSK 2372/21, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2023 r. sygn. akt I FSK 2040/22, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2023 r. sygn. akt I FSK 1827/23). Poglądy wyrażane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego zasługują na aprobatę, zaś

argumentacja zawarta w powołanych judykatach i konkluzje z niej płynące zachowują aktualność również w odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego.

Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy z 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz. 1259, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sędziemu, w stosunku do którego wydany został przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej, prawomocny wyrok dyscyplinarny lub podjęta została uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, przysługuje wniosek o wznowienie postępowania. Przepis ten niewątpliwie stanowi *lex specialis* wobec art. 542 § 3 k.p.k. w wynikającym z jego treści zakresie. Oznacza to, że w sytuacji wydania wyroku dyscyplinarnego lub uchwały zezwalającej na uchylenie immunitetu przez Sąd Najwyższy Izbę Dyscyplinarną, w ustawodawstwie przewidziana została szczególna podstawa do wznowienia postępowania wyłącznie z powodu organu, który wydał wyrok lub uchwałę, jednak podstawa ta dotyczy wyłącznie sędziów; nie dotyczy ona osób wykonujących inne zawody prawnicze, których sprawy pozostawały w kognicji Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej. Wnioskowanie *a contrario* z powołanego przepisu prowadzi więc do wniosku, że fakt wydania jakiegokolwiek innego orzeczenia przez Sąd Najwyższy Izbę Dyscyplinarną niż orzeczenie w tym przepisie wskazane, a więc m.in. orzeczenia niedotyczącego sędziego, nie może prowadzić *eo ipso* do wznowienia postępowania zakończonego tym orzeczeniem. Odmienne stanowisko, a więc zakładające możliwość wznowień postępowań prowadzonych i zakończonych orzeczeniami Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej przy zastosowaniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wyłącznie z powodu orzekania w tej Izbie, wobec członków innych korporacji zawodowych prowadziłoby do konkluzji o zbędności powołanego wyżej przepisu intertemporalnego.

Zgodnie z treścią art. 542 § 3 k.p.k. postępowanie wznowia się z urzędu tylko w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Wobec tego, że uchybienie wskazywane przez autora sygnalizacji (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) nie zaistniało, należało uznać, że nie zachodzą podstawy do wznowienia z

urzędu postępowania zakończonych orzeczeniem Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II DSI 30/19.

[M. T.]

[r.g.]